

гъозъ, разтропанъ. . . Имамъ една работа, тъкмо е за тебе. . . все ще донесе по трийсетина хилядарки на година. . . Пъкъ то, даде Господъ, станаме и роднина, та си мисля, нѣма сега какво много-много и да уговаряме. . .

Доволенъ отъ речъта си, Жанката го изгледа проникателно, запуши и цѣли две секунди се мжчи да пхне цегарената кутия въ джобчето на ризата си. Вълко мълчеше, замисленъ дълбоко. Усмивката отъ лицето му бѣше изчезнала, очитѣ му бѣха вторачени студено и съсредоточено.

— Пакъ. . . ти си знаешъ, — рече следъ кратко мълчание Жанката. Преди да си отговори за хубво, или за лошо бѣше това дълбоко мълчание, едно тѣло отчаяние полази презъ гърдитѣ му. . .

— Слушай сватол! — погледна го недружелюбно Вълко. — Подкупитѣ всѣкжде не ловятъ мѣсто. . .

Жанката скочи като оживенъ.

— Хуба-ва работа, сватче! Ама че азъ като на свой човѣкъ. . .

— Свой, чуждъ — точка!

— Ехъ, на сила хубостъ не бива! — сиѣнка Жанката и скри въ облакъ тютюневъ димъ изкривеното си лице. — Ама. . . тази работа тамъ... азъ нѣма да я оставя тѣй, йооо! . . .

— Воля ти. . .

— Ще го видимъ ние този синковецъ. . . ще му дойде времето. . .

— Я ти — синковеца, я синковеца — тебе. . . Едно време ще дойде, ама не се знае на кого ще да е. . .

— По кривъ пжтъ си тръгналъ, сватче! Жалъ ми е за младостъта ти. . .